

Vederhæftighed

Integritet, pålidelighed, ærlighed, anstændighed,
værdighed,

Det positive versus det negative!

Der er ingen tvivl om, hvor i billedet disse udtryk viser sig for det menneskelige sind, når det kommer til at indplacere dem i forhold til distinktionen mellem det positive og det negative, det bærende oprindelige og det afledte.

De står for det positive, det som også bærer betydningerne af sine modsætninger sådan rent semantisk. Dvs. det uvederhæftige kan ses som negation af det positive, som negationen af vederhæftigheden selv!

Den kvalificerede indordning af uvederhæftigheden bygger semantisk op om vederhæftigheden selv.

Det er elementært. Det kan maskinerne med deres rene semantiske øvelser også komme frem til.

Når rigtige mennesker insisterer på vederhæftigheden, så er det noget andet. Så handler det om menneskelig integritet, eksistentielt og ontologisk.

Vores insisteren på integritet er mere end en blot semantisk øvelse.

Det handler om funderingen af betydningerne i deres bærende struktur, som er andet og mere end "hermeneutik"! Det er ikke bare en fortolkning, der er tale om, når vederhæftigheden funderes fundamentalontologisk i overensstemmelse med teorien om selv samme. Det kan man forstå, hvis man rent faktisk læser "Sein und Zeit" af Heidegger.

Fra det negative til det positive. Om personlighed og vederhæftighed!

I 1986 skrev jeg en opgave ved Odense Universitet. Det var den afsluttende opgave på bifagsniveau i filosofi. Titlen på opgaven var "Kunsten som erkendelse og faktor i forandringen af virkeligheden".

Det, som jeg havde søgt efter i opgaven, var muligheden for at skabe en positiv modvægt i forhold til den truende udvikling, som jeg så omkring mig. Det handlede om den egentlige udfordring, som jeg havde valgt at forfølge med det at læse filosofi. Jeg havde før filosofistudiet fokuseret på kunsten, som det sted, hvor alternativerne til den måde, som vi oplever os selv og alt andet på, kunne udformes. Jeg havde erfaringer med mennesker, der opfattede sig selv som kunstnere, og jeg oplevede dem, som mennesker der faktisk udgjorde et potentielt alternativ til det, som jeg gerne ville overvinde.

Udfordringen var fundamentalt set den samme, som jeg var kommet frem til i mit eget liv allerede omkring 1978. Jeg var ude efter muligheden for at "modsig" den udvikling, som jeg så omkring mig!

Rent logisk var det den vægtige, tunge og forpligtende "negation" af den truende udvikling, som jeg var ude efter. Jeg søgte efter modvægten til udviklingens truende retning!

Jeg så kunstens rolle som det at kunne udgøre en modsigelse til det, der var og er en truende udvikling.

Den litteratur, som jeg læste op på i den anledning, orienterede sig på samme måde. Det var Herbert Marcuse, en af frankfurterskolens filosoffer og så var det Nietzsche, en af selv samme skoles primære inspiratorer.

Frankfurterskolen og Nietzsches tænkning var først og fremmest kritisk og negativt orienteret.

Jeg var selv ekstremt kritisk og negativt orienteret. Det var jeg i en grad, som gjorde det ganske og aldeles umuligt for mig at forstå, hvor fundamentalt dette orienteringsmønster var blevet for min eksistentielle konstitution.

Jeg var først og fremmest blevet en reaktion, noget negativt, afledt i forhold til de ting, som jeg så mig selv i forhold til på daværende. Men i og med at jeg nu gik på universitetet, og kunne koncentrere mig om det teoretiske, fx om kunsten i teoretisk forstand, så var udfordringen blevet til tema for opmærksomhed, noget jeg som studerende kunne svinge mig op ved, blive noget ved! Teoretiske og semantiske øvelser fører til position på universitetet!

Det i sig selv er positivt nok.

I de sidste uger, vi skriver april/maj 2024, har jeg reflekteret over min egen dannelsesproces, barndom og ungdom. Det er der kommet lidt

tekster ud af¹. De er dannet med udgangspunkt i den udfordring, som det er at holde fast i det, der adskiller os mennesker som kognitive væsner fra maskinerne, den kun kunstige intelligens.

Det er vores faktiske liv, der adskiller os fra maskinerne.

Hvis vi skal bevare en eller anden form for vederhæftighed i forhold til den gigantiske strøm af udsagn, der kommer os i møde via de elektroniske brugerflader, så er vi død pine nødt til at forstå og respektere os selv som levende mennesker i en virkelig verden.

Det handler om at bevare sin troværdighed,
vederhæftighed, integritet som eksistens, dvs. om
at have "ontologien" i orden.

Kun ved at forstå sig selv i sin kontekst kan man udbygge sin egen integritet og manifestere sig vederhæftigt i den verden af budskaber, som vi lever i som sociale væsener.

Min kritik af den verden, som vi lever i, har en lang tradition bag sig og jeg er i stand til at skrive mig ind i min egen og vor fælles sociale verden på en måde, der adskiller min performance fra maskinernes bidrag til det sociale. Maskinerne har aldrig været med! De er ikke delagtige, de er ikke engagerede, de har intet projekt for sig!

Men maskinerne kan noget, som gør dem ekstremt kapable i den sociale kontekst, som vi andre også er bundet op i nu. De kan så at sige gå ind i ethvert socialt rum, og bekræfte de former for social selvforståelse, som afslører sig her, kontekstbetinget, isoleret og uden nogen som helst form for overordnet meningsfuldhed som forudsætning.

Mængden af selvbekræftende og ekstremt kognitivt lukkede rum, som man finder på facebook og andre elektroniske brugerflader, er steget voldsomt. De sammenhænge, man taler om her, står for og danner selv forudsætningerne for, hvad der fanger opmærksomheden her og for hvad der danner mening her isoleret set.

Mængden af isolerede semantiske rum og deres grad af "inkommensurabilitet" er stigende i helt ekstrem grad, takket være den generelle udvikling inden for elektronisk kommunikation og kunstig intelligens.

¹ <https://arbejdsforskning.dk/visartikel.php?art=408>
<https://arbejdsforskning.dk/visartikel.php?art=402>

Det konstruktivistiske aspekt i den form for social og psykisk selvbeskrivelse, der udfolder sig takket være strømmen af differentierede forsøg på at fange brugerens opmærksomhed, er tiltagende. De virtuelle og inkommensurable aspekter i de kognitive processer, som styrer udviklingen i det moderne samfund, er voldsomt på fremmarch.

Ontologien er ikke i orden! Maskinerne og de elektroniske medier skaber en mangfoldighed af små lukkede ekkokamre af selvbekræftende nonsens, som ikke er funderet i menneskets og livets fundamentale livsbetingelser og de mere forpligtende eksistentielle udfordringer.

Der er ingen fundamentalt forpligtende forbindelse mellem de kaskader af små isolerede sociale bobler, deres selvforståelse og den virkelighed af naturligt givne livsbetingelser, som det hele udfolder sig på baggrund af.

Det, der tæller her, er udbud og efterspørgsel på det at være på nu og her, snæver forfængelighed, markedsværdi, klik, ren overflade, pålydende værdier osv.

Men der er også meget, som begynder at skurrer fælt mellem ørerne, også i de små lukkede rum. For vi ved stort set alle sammen, at vi står over for nogle gigantiske udfordringer, som skyldes den måde, vi dyrker vores små isolerede egoer på.

De former for løgn, som de store kommercielle interesser betaler kassen for at få spredt ud over mosaikken af sociale rum for egoistisk selvpromovering, blomstrer op som et utal af små lurvede manifestationer.

Eks.: Jeg satte mig for at hjælpe en "økologisk" landmand med at passe hegnet om hans kødkvæg, som han betales for at praktisere det, som fra officiel side kaldes naturpleje her over for min kolonihave, et fritidshus der ligger eksemplarisk ud mod et vådområde, et overdrev, ned til Odense Kanal i Odense N. Kvæget græsser arealet, og man kalder det naturpleje! Det er også ok for nogle former for fugle, insekter og vegetation. Men det er ikke helt entydigt bedre, end det bare at lade arealet passe sig selv!

Ved afslutningen af samarbejdet præsenterede han mig for en af de her helt store selvfede løgne, som jeg en overgang var overbevist om kun levede inden for det konventionelle landbrugs sociale rum. Men den såkaldte økologiske bondemand fortalte, at han skam havde et familiemedlem, der vidste, at det slet ikke var dansk landbrug, der var

skyld i forureningen af de indre danske farvande, men byerne, der ikke kunne finde ud af at rense deres spildevand.

Jeg ved bl.a. fra miljøministeriets egne opgørelser, at ca. 90 % af det kvælstof, som tilføres de indre danske farvande, kommer som udvaskning fra land arealerne, og at næsten 70 % kommer fra landbrugsjorden, der udgør 62% af landarealet. Bondemanden var med andre ord fuld af løgn! Mit samarbejde var allerede stoppet, og hvis det ikke var, så ville det være stoppet her, på grund af hans løgn. Jeg havde hjulpet ham, fordi jeg regnede ham for at være en del af noget, som var i orden. Og jeg havde regnet ham selv for at repræsentere en vis grad af vederhæftighed. Havde jeg kendt ham bedre, havde jeg ikke hjulpet ham.

Vi ved bedre

Vi ved allesammen, at det globale klima er ved at gå fuldstændigt amok, primært på grund af menneskets ekstravagante forbrug af fossilt brændsel. Drivhuseffekten har været kendt og beskrevet videnskabeligt i mere end 150 år.

Alligevel mangler de fleste mennesker evnen til at se deres forbrug som del af forklaringen på problemet. Man sovser sig selv ind i forklaringer og kommercielt fabrikerede løgne om, at vi kan forbruge os ud af problemet, at det er et spørgsmål om at få råd til at løse problemet. Det er det ikke. Det handler om at stoppe vanviddet, overforbruget og lære at leve et godt liv uden at arbejde og forbruge planeten synder og sammen!

Men alle de små sociale rum, som de små forfængelige egoer skriver sig ind i, handler om at forbruge og producere, om at vise hvad man har og kan gøre med de midler, som man rager til sig på planetens bekostning. Hvis man her siger det, som det er, hvor egoerne holder hinanden oppe ved at bekræfte hinanden i løggen, og siger at de måske skulle stoppe deres kødforbrug, udlandsrejser, fossile biler, gigant boliger, op i r... , så får man at vide, at man er imod udviklingen, væksten, nødvendigheden af at bøje sig for fremskridtet osv.

Man får at vide, at man er alt for NEGATIV

Men det skurrer fælt mellem ørerne, når man ellers lægger mærke til, hvem der siger det og hvorfor!

Sagen er, at jeg ikke kun er et negativt fænomen.

Min kritik i dette samfund hviler i en forpligtende naturvidenskabelig beskrivelse af det faktum, at den herskende livsstil er uholdbar.

Min livsstil som [selvfinansieret fri af arbejdsmarkedet](#) repræsenterer et liv, som er bedre end det, de storforbrugende og storsvinende danskere står for! Mit forbrug er meget mindre og jeg har det bedre end de fleste, fordi jeg ikke behøver at arbejde ret meget.

Min ontologi og selvbeskrivelse hænger sammen.

Min tradition for at forholde sig kritisk er lang og velfunderet. Den kan forklares på mange måder, sådan som det fremgår af en række af artikler her på stedet.

Min forståelse for naturen bunder i min opvækst på landet, noget af en uddannelse som gartner og min universitetsuddannelse.

Hvis ikke jeg havde mødt mennesker på min vej, der fundamentalt set var så katastrofalt konstruerede, at de skulle have været udelukket fra det at have med unge mennesker at gøre i det danske uddannelsessystem, så havde jeg ikke fået den helt klare erkendelse af selv at repræsentere noget, der var for godt til fx den skole, der fortsat eksisterer med navnet Tingkærskolen. Jeg har andetsteds beskrevet, hvordan en klasselærer åbenlyst var kæreste med en elev i 8. klasse, og hvordan en kommende skoleleder gav mig en eftersidning, bare fordi han ikke kunne lide mig og min selvtilfredshed! Der var andre lærerkræfter på denne rådne institution, som burde have været forment adgang til det at have med unge mennesker at gøre.

Min udvikling blev sat i gang af denne rådne institution. Men den blev ikke determinerende for den, som jeg er. Jeg reagerede, men endte ikke op som et rent og skært afledt fænomen.

Det, der virkelig provokerer almindelige mennesker, det er alternativerne til den katastrofale adfærd, som de selv repræsenterer.

Når man formår at leve et liv, der er godt, og som ikke smadrer løs på livets betingelser, på samme måde som det store flertal af danskere gør med deres latterlige overforbrug, så provokerer det danskerne.

Når man står for det positive, vederhæftige, troværdige, stolte og rigtige alternativ til elendigheden, så er bøtten vendt.

Mainstream er det negative

Det er flertallet af danskere, der repræsenterer bæremen af overforbrugende, løgnagtige, uvederhæftige, uærlige, selvfede borgere. De er det afledte, nedrige, negative, deep fake news afhængige, de blot og bar semantiske øvelser, socialt konstruktivistiske og fritsvævende med egne kun virtuelle værdier.

Det er dem, der gerne vil tale om kun meningsbaserede moralske værdier, som om mening er noget man bare laver og har som man foretrækker dem, fritsvævende, autarkt og demokratisk.

Maskinerne kommer bæremen i møde med sin kreativitet. De bekræfter ethvert socialt rum i deres løsrevne og uvederhæftige semantiske univers, og reducerer uenighed og inkommensurabilitet til noget, der handler om demokratisk frisind og tolerance, dvs. om konsekvensløst at have plads til alle slags holdninger.

Således serviceres ethvert ekkokammer enhver lille social boble uden konfrontation med nogen dybere form for forpligtende og sand viden om de livsbetingelser, som trods alt holder det hele oppe, og som forsvinder takket være den herskende livsstil.

Jeg forstår maskinernes beherskelse af meningsregimer og deres evne til at kreere imødekommende svar på ethvert spørgsmål. De kan således også de store filosofiske teorier bedre end noget menneske, sådan som disse teorier er blevet læst og dyrket som atidslige logiske systemer.

Men de skal forstås som det, de er og står for: Semantiske øvelser uden ontologisk forpligtende fundering!

Vederhæftigheden er noget, der skal arbejdes for. Kun mennesket i dets ontologiske forankring kan stå for den, positivt, eksistentielt!